Ч. 37. Субота 16 лютого (1 марта) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Польска дискусия в німецкім парляменті. — З полудневої Америки.)

Палата послів полагодила вчера по короткій дискусиї „фонд диспозиційний“, котрий в голосованю припято значною більшостию. Дуже богато послів здержало ся від голосованя, а богато не було взагалі на засіданю. По полагодженю диспозицийного фонду приступлено до нарад над позициєю „спільні видатки“. При тій нагоді обговорював посол Дашиньский послідні події у Львові і справу видаленя двох техніків з Австриї. Засіданє скінчило ся о год. 6-ій вечером. Слідуюче відбуде ся нині.

В німецкім парляменті прийшло при дискусиї над етатом міністерства внутрішних справ до острої стрічи межи польским послом Ґлембоцким, а німецким міністром внутрішних діл Гамерштайном. Посол Ґлембоцкий жалував ся в своїй бесіді на виборчі надужитя зі сторони уряду, які викликують в Поляках оґірченя. Бесідник вказав на німчене місцевостий, і навів богато случаїв нарушеня законів і нерівномірного трактованя польского населеня з німецким, якого допускають ся власти. Поляки жадають лише прав і справедливости. Бар. Гамерштайн у відповіди сказав: Коли на жалї попередного бесідника відповім килькома словами, то учиню се лише тому, що до моїх уший дійшли деякі досадні вискази, як „нечуване поступованє“, „несправедливість“, „укороченє права“, „приведенє польского населеня до розпуки“ і т. и. Коли поважаний посол промавляв може і в умірковании спосіб, то однак в послідних днях я чую про прямо нечувані слова, яких Поляки ужили в парляменті Союза; говорили про „пруску заразу“, та хотіли польским воякам признати иньшу вітчину, чим пруску. Думаю, що всї ті вискази випливають з тої самої системи, а їх цїлию є дразненє і ширенє невдоволеня (оплески на правиці). Не встидаєте ся, панове, навіть уживати релїґії як покриву своїх політичних стремлїнь. Полякам розходить ся в тій цїлій справі — не про мову, бо на дальшім плянї є у них завсїгди відірванє провінциї з населенєм, говорячим по польски від прускої держави, від німецкого Союза (оплески на правиці). Поляки завсїгди уміли зручно інтриґувати. Під позором упереджаючої чемности, они викликали в цїлім краю, в містах і по селах, в палатах і хатах невдоволенє, яке у відповіднім часї має служити до розбудженя явного бунту, в цїли відорваня від Прус і від Німеччини, щоби утворити самостійну державу фантастичну (оплески правиці). Польска история є дефінїтивно покінченою (abgemacht) і такою остане. Навіть такий могутний володар як Наполеон I, в часї коли еще легко було навязати перервані нитки давної Польщи, коли істнували еще давні польскі державні урядженя і навіть жили люди, які в давній Польщі виконували правительственну власть, навіть Наполеон, який мав в тім дуже великий інтерес, щоби висунути межи Німеччину а Росию віддану собі державу, побоював ся відбудувати Польщу. Вправдї він кокетував з Поляками, а еще більше з Польками (сьміх), памятники ґр. Потоцкої дають доказ сего, не дуже почесний для Поляків, але Наполеон прецінь занехав і з розмислу занехав підняти якінебудь поважні кроки до відбудованя польскої держави. Від того часу минуло столїтє, за час якого пруска культура чим раз більше розповсюднювала ся в околицях, які давнїйше були польскими. Мушу еще раз тут повторити, що в пруских провінциях, іменно в Познаньщинї, в Західних Прусах, а що до доперва на Шлезку, населенє, уживаюче польскої мови є в меншости і тепер хоче диктувати закони прускій більшости. Як-раз тому, що ся меншість чує, що в борбі о битє улягне, ставить чим раз більші жаданя, щоби через апельованє до дідичної недуги Німцїв, що завсїгди насамперед питають про думку других, та через розбудженє великих пристрастий в люді відзискати свою давну позицию. Що більше, аґітация прямо зміряє до відорваня пруских і німецких областий від Прусів та від Німеччини. Тим більше є нашим обовязком противставити таким ворожим для нас стремлїням нашу народно-пруску і німецку самосьвідомість. Пруске правительство не зійде з принятої дороги, але з цїлої сили буде старати ся о те, щоби в давних польских краях, які мають німецку культуру, запанували також німецкий лад і порядок та німецкі звичаї і обичаї“. — В ходї дальшої дискусиї пос. Ґлембоцкий заняв знов слово, і відпираючи закиди міністра, ужив слова „підло-

---

27) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

На кождій терасї було відсїнє на двайцять і двох старосьвітских стовпах, отверте на всхід, а на позадних стїнах виднїли ся красні малюнки і написи, вирізані дуже делїкатно, котрі розповідали потомкам, що великого зробила Гатшепсу при помочи тебаньских богів.

Там було видко кораблї, котрі она вислала до Пунт [1]), щоби збогатити Єгипет скарбами всходу, там можна було видїти чудеса Арабії, привезені до Теб, там понамальовувано доми [2]) жителїв краю, з котрого привожено кадило і всї риби червоного моря виразним і характеристичним почерком [3]).

На третій і на четвертій терасї, стояли малі будівлї, побудовані Гатшепсою і єї братями: Турмесом II і III [4]), що припирали до скал, а до котрих входило ся ґранїтовими брамами. В них мало відбувати ся очищуванє, мало віддавати ся честь статуам богинї, приносити жертву духови королевої і слухати сповіди знатнїйших людий, що приходили тут молити ся.

В побічнім будинку годовано сьвяті корови.

Коли Пентаур прийшов був до головної брами терасової сьвятинї, був сьвідком подїї, котра єго обурила.

Якась жінка просила, щоби єї впустити до притвора, бо она хоче помолити ся до богинї за свого тяжко занедужавшого чоловіка, але грубий воротар став єї сердито сварити.

— Тут стоїть написано, — крикнув він показуючи на напись над брамою, — що лиш той, хто чистий, може ставути ногою на сім порозї, а чистим можна стати лиш від кадила.

— То покади, — просила жінка, — а за то возьми отсю срібну обручку; більше не маю.

— Лиш одну! — крикнув воротар. — То хиба богиня має через тебе збіднїти? Ми мусимо в десятеро тїлько платити за зерна анта [5]), котрих нам треба до очищуваня.

— Та колиж бо я більше не маю, — повторила жінка. — Мій чоловік, за котрого я прийшла помолити ся, єсть хорий. Він не може запрацювати, а мої дїти....

— Хочеш, щоби они випасали ся, а богиня щоби не мала того, що їй належить ся, — відозвав ся воротар. — Дай три обручки, а нї, то замикаю.

— Май серце, — сказала жінка з плачем. — Щож ми бідні пічнемо, коли Татгор не поможе мому чоловікови?

— Хибаж наша богиня має вам лїків давати? — спитав воротар. — Она має щось більше робити, як лїчити недужих, що гинуть в голоду. Тай то не належить до неї. Іди до сьвятинї Імготепа [6]) або до Хунсу [7]), того що пляни робить, або таки й до самого великого Тегуті, що помагають недужим. Тут нерозмацують нїкого.

— Я хотїла лиш потїхи в моїм смутку — казала жінка, заходячись від плачу.

— Потїхи? — засьміяв ся воротар, та глянув по молодій жінцї. — Можеш єї собі дешевше знайти!

---

[1]) Полуднева Арабія, а може також і всхідне побереже Африки, на полудне від Єгипту, аж до краю Сомалї. За тим промавляють списи тих полудневих народів, котрі завоював був Тутмес III. Списи ті знайдено на пільонах сьвятинї в Карнаку.

[2]) Они стояли на палях і до них лїзло ся по драбинї.

[3]) По них можна ще дуже добре розпізнати всїлякі роди риб, а німецкий учений др. Дивіц навіть означив многі з них.

[4]) Тїло короля Тутмеса III. знайдено в Дер-ель-Баґрі і оно знаходить ся тепер в музею в Джізех коло Каїра.

[5]) Рід кадила, про котре часто згадує ся.

[6]) Син бога Пта, грецкий Асклепіос (Ескуляп). Найбільшу честь віддавали єму в містї Мемфіс. Єго з'ображувано з шапкою на голові і з книгою на колїнах.

[7]) Третий з тебаньскої трійцї, син Амона і богинї Мут, добрий дорадник при лїченю недужих. За 20-ої династиї, що панувала від 1273 до 1055 (пд. Хр.), посилано одного разу єго статуу аж до Азиї, щоби він там вилїчив сестру жінки Рамзеса XII.

та“ (Gemeinheit), за що его президия приклика-ла до порядку.

Гармати в парляменті — се справа дійстно американьска. Телеґрами ще оногди о тім натякали, а тепер із близших справоздань довідуємо ся, що в парляменті параґвайскім лучив ся сей навіть на полудново-американьскі відносини незвичайний випадок, — там відбула ся формальна битва, є забиті і ранені, та лиш посередництво війска положило всему конець. Кількох противників президента Ацеваля удало ся з револьверами до его мешканя, і приложивши єму револьвер до чола, змусили его до підписаня абдикациї. Президент, підписавши під угрозою той документ, пожалував своєї уступчивости і зачав протестувати, а тогди его арештували і замкнули в касарни, додавши сторожу. Коли о тім довідали ся в парляменті, що як-раз радив в тім часі, прихильники президента зажадали, щоби его сейчас привести до палати та безпроволочно справу судити. Противники оперли ся тому. Серед дальшої дискусиї, коли вже й зі словами не числились, по обох сторонах добуто револьверів і розпочала ся стрілянина. З поза пульпітів і столиків посли стріляли до себе на кілька кроків. Нагло в дверях салі показав ся віддїл війска з двома гарматами „Максіма“, а командуючий вояками офіцир заявив, що каже послів вистріляти до ноги, як би убили або хоть ранили его зверхника, ґенерала Кабалера. На той приказ посли поховали револьвери до кишень і заключили мир. Показало ся, що один з членів кабінету, Унстрон, одержав кілька ран смертельних, а ґен. Кабалеро був лиш легко ранений, тож офіцир залишив виконаня своєї грозьби. Ранених, по части навіть дуже тяжко, було кільканайцять послів, а в результаті революция побідила і абдикация президента стала ся правосильною.

Новинки.

Львів дня 28-го лютого 1902.

— Вибори до ради міста Львова відбули ся вчера при досить слабій участи виборців. На 12.000 управнених голосувало 5800. Абсолютної більшости не одержала ні одна з виборчих лїст. Найбільше голосів упало на лїсту комітету міского, відтак на лїсту комітету польских людовців, польского демократичного сторонництва і урядників. На руску лїсту голосувало 177 виборців.

— Руский театр під дирекциєю Мих. Губчака переїде з Долини до Калуша і там почавши від 4 н. ст. марта дасть в сали Ляндсманів вісїм представлень, добираючи що-найлучші штуки.

— Вечерниці з танцями устроює в Станиславові товариство міщан „Руска Хата“ в суботу дня 1-го марта н. ст. в сали „Рускої Хати“ при ул. Собіского ч. 25. Початок о 7-ій год. вечером; стрій домово-сьвяточний. Вступ для П. Т. членів 80 с., для нечленів 1 К, для родини з 3 осіб 2 К. Чистий дохід призначений на товариство убогих „сьв. Іоана Милостивого“. (Ласкаві наддатки принимають ся з подякою). За комітет: В. Богонос, парох; І. Полотнюк, Т. Черпавский, М. Рибчук, М. Карановичева, А. Копаницка, П. Листовска, А. Переслуга. — Вступ за оказанем запросин.

— Патронка совганки. Хиба лиш дуже мало з тих, що люблять совгати ся, будуть знати, хто есть патронкою совганки. Патроном всїх бідних і нещасливих есть сьв. Николай; шевці вибрали собі за патрона сьв. Криспіна, котрий шив бідним людем чоботи; кравці в декотрих краях уважають своїм патроном сьв. Мартина, котрий бідного приодїв своїм плащем; войско, іменно же артилерия, прибрало собі за патронку сьв. Варвару, патронкою слуг есь сьв. Зита і т. д., а патронкою совганки есть сьв. Лїдвіна, котру в 1890 р. проголошено сьвятою. Сьвята Лїдвіна походила із шляхотского роду і родила ся в Шідамі в 1386 р. Зовсїм проти своєї волї учила ся она совгати, — а тогди ще не знано „ґаліфаксів“ і взагалї зелїзних лижв, лиш совгано ся на кістках — єї хтось трутив на леді і она потовкла ся так тяжко, що єї мусїли занести до дому, де она вже через цїле житє перележала на постели і тяжко мучила ся. В 1616 р. проголошено єї блаженною. В книжці виданій видапій ще 1498 р. під заголовком „Vita Lijdwynae“ (Житє Лїдвіни) знаходить ся дереворит, на котрім представлена єї нещаслива пригода. Єсть то найстарший взагалї рисунок, котрий представляє совганку, і репродукцию того рисунку виставлено тепер в Льондонї на виставі товариства для совганя. Тут треба ще згадати, що минувшого року видав французский писатель Гійсман, чернець чина Бенедиктинів книжку під заголовком „Сьв. Лїдвіна з Шідаму“, в котрій описав цїлу історию житя сеї сьвятої. Нехай же любителї сего шпорту знають, до кого мають молити ся, коли їм лучить ся нещаслива пригода на леді.

— Знижене стопи процентової в галицкій касї ощадности. Галицка каса ощадности ухвалила вчера знизити стопу процентову від всїх нових вкладок з 4% на 3%. На старі книжочки не буде ся приймати нових вкладок, але старі вкладки будуть все ще опроцентовувати ся по 4%; виймати вкладки вношені на старі книжочки, вільно, лиш не вільно нових вкладати.

— З Яворова. Дня 2 марта відбудуть ся в Яворові заходом міщаньства вечерниці в память XLI роковин смерти Тараса Шевченка з слїдуючою проґрамою: І. 1) Хор: Сонце заходить, Д. Роздольского. 2) Промова. 3) Фортепян. 4) Сольо барітонове. 5) Хор, Гуляли, О. Ніжанковского. — II. 6) Хор: Битва, Вербицкого. 7) Цитра. 8) Деклямация: Гамалия. 9) Дует: Не чужого ми бажаєм. 10) Хор: Імни славяньскі.

— Рада міста Самбора визначила нововибраному посадникови дрови Йосифови Штаєрманови платню в сумі 3.600 К. річно.

— Смерть від отроєня рибою. З Станиславова доносять, що там помер сими днями молодий адвокат др. Д. Штернберґ. Він приїхав був на заручини з богатою панною Г. а по заручинах поїхав до Делятина, де попоїв несьвіжої риби мабуть пструга. Вернувши до Станиславова, занедужав, і до трох днів помер.

— Нещаслива пригода. Дня 22 с. м. упав в Домашові пов. равского до керниці Николай Газ, слуга Стефана Янке'го в Брукенталю і утопив ся. Се стало ся мабуть в наслїдок его власної неосторожности а може й в наслїдок рани, яку набив собі на голові стратив притомність і упав до керниці.

— Огонь. Дня 17 с. м. згоріла в Копичинцях хата Зейди Ротмана разом з его движимостями і движимостями его чиншівника Шкода виносить 3000 К. а 500 К. в движимостях. Хата була обезпечена на 1700 К. Огонь займив ся мабуть внаслїдок неосторожности.

Жінка поблїдла і вдарила воротаря по руці, що наставилась була до неї.

В тій хвили станув Пентаур межи ними.

Благословлячи, підняв він руки понад женщину, котра низько єму поклонила ся, і сказав:

— Хто щиро до бога молить ся, при тім і бог близько: Ти чиста! Іди до притвора!

Скоро лиш она зайшла до сьвятинї, звернув ся єрей до воротаря, і сказав:

— Отже то так ви служите богам і так використуєте людску нужду? Давай сюди ключі від сеї брами! Твій уряд відбирає ся тобі, і завтра вже підеш на пасовиско пильнувати там гусий Гатгори.

Воротар став голосно заводити і впав на коліна, але Пентаур відвернув ся від него, зайшов до сьвятинї і пустив ся горі сходами, котрими ішло ся на найвисшу терасу, де було его помешкане.

Кількох єреїв, попри котрих він переходив, обернулись до него задом, другі грізучи голосно дивили ся на страву і удавали, що его не видять. Они всї змовились були і готові були за всяку цїну позбути ся того для них невигідного зайди.

Прийшовши до своєї комнати, що була пишно украшена для его занедужавшого попередника, убрав ся Пентаур в свою нову єрейску ризу і при тім з прикрим чувством порівнував своє давнє і теперішнє положене.

Ось на яку заміну засудив его Амені!

Нещирість і неприхильніснь стрічали тут его всюди де лиш поступив ся, а в Сетівім домі, коли переходив через подвірє сотки хлопців витали его і з любовію чіпали ся его одежі. Там і великі і малі поважали его, кожде его слово мало там вагу, а коли він що дня висказував свої гадки, то обмінював ся ними зі своїми товаришами і настоятелями і так збирав нові скарби для свого внутрішного житя.

З чим чоловік не увик, то потягає — подумав він собі — а преці як трудно обійти ся без того, до чого чоловік навик!

Події з послїдних днів пересунулись єму перед очима. Побачив перед собою Бент-Анату а єї образ виступав перед ним щораз виразнїйше і принаднїйше. Серце зачало в нїм сильнїйше бити ся, кров живійше заграла в его жилах і він закрив собі лице руками і так уявляв собі кождий єї погляд, кожде слово з єї уст.

„Буду тебе охотно слухати“ — сказала она до него перед хатою парашіта А тепер питав ся він себе самого, чи він ще достойний, щоби давати такий провід.

Він, що правда, переломив старі запори, але не длятого, щоби шкодити тому домови, котрий був любим для него, а лиш длятого, щоби до его понурих комнат впустити нове сьвітло.

То лиш людем але не богови може здавати ся — думав він собі — що за то належить ся кара, коли ми щось робили, що з цїлою розвагою уважаємо за справедливе.

Він зітхнув і вийшов на терасу, випростував ся, і постановив собі кріпко і тут не лиш робити то, що справедливе, але ще й зробити тут місце для всего, що справедливе.

— Ми люди — думав він собі — робимо вже біль, коли приходимо на сьвіт — а смуток, коли его покидаємо; тож і нашим обовязком повинно бути через цїлий той час поборювати муки а ширити радість. Тут єсть богато сльоз, котрі треба обтирати. Отже до дїла!

Поет не знайшов нїкого із своїх підвластних на горішній терасї; всї зійшли ся були до притвора і слухали там, що розповідав воротар, та були так само розгнївані, як і той; а він знав, на кого.

Певним кроком приступив він до них і сказав:

— Я виключив сего чоловіка з помежи нас, бо він нам ганьбу робить. Завтра має він покинути сьвятиню.

— Я і зараз піду — відповів воротар зухвало — та й з припорученя сьвятих отців (при тім глянув він по єрелх, як би хотів показати, що і они на то годять ся) спитаю найстаршого єрея, Амені, чи то на будуче має бути вільно заходити нечистим до сьвятинї.

Він вже пустив ся був до двериий, але Пентаур заступив єму дорогу і сказав рішучо:

— Ти тут лишиш ся і будеш завтра і позавтру та й завсїгди пильнувати гусий, аж менї сподобає ся тобі простити.

Воротар подивив ся по єреях, як би хотів їх спитати, що має робити.

Нїхто з них і не рушив ся.

— Іди назад до твоєї хати! — сказав до него поет і приступив близше до него.

Воротар послухав

Пентаур замкнув двері вузкої комнати і дав ключ якомусь слузї сьвятинї та сказав: Ти будеш робити службу за него і будеш его пильнувати, а коли він втече, то ти підеш завтра за него до гусий. От, дивіть ся, мої приятелї, кілько то людий клячить перед нашими вівтарями та молять ся; ідїть же туди та робіть, що до вас належить. Я буду ждати в місци слуханя, щоби вислухати жалів і уділяти потіхи.

Єреї розійшли ся та пішли до людий, що приносили жертви.

Пентаур пішов знову сходами в гору і зайшов до вузонької комнати, що була заслонена занавісою, а на котрої стїнах видко було образ [8]) Гатшепсу, котра з вимени корови Гатгори принимала молоко вічного житя.

---

[8]) Образ сей, зроблений дуже вірно після природи, задержав ся цїлий знаменито аж до наших часів.

— **З богача — полатайком.** На біду лекше зійти, як біду замогти і розбогатіти; але бувають такі, котрі на то не памятають. До таких належав і помершиий перед кількома днями в Альтайм в Тироли, в 66-ім році житя' колишний доставник войсковий Франц Бранднер, колись великий богач і фабрикант смаровила до шкір. В шїсдесяти і сїмдесяти роках минувшого столїтя мав він в Зальцбурзї величезну фабрику смаровила, котре доставляв для цїлої армії австрийскої і нїмецкої. Єго смаровило знане під назвою „Бранднера патентоване смар вило до шкір" було славне на цїлу Австрию і далеко поза єї границї. Але Бранднер зачав був жити дуже по великопаньски, занедбував фабрику і остаточно так підупав, що на старі лїта став за полатайка і знайшовши пристановище в домі убогих латав там чоботи тай помер.

— **Не пощадив і приятеля.** Записаний в поліції злодій, Франц Нїченґльоскі, прийшов до бувшого льокая Станислава Льоренца, що мешкає при ул. Собіского і яко давний добрий знакомий попросив свого приятеля, щоби той заніс лист заадресований до якоїсь панї Стефанії при ул. Зеленій ч. 17, а за то обіцяв ся заплатити приятелеви снїдане. Льоренц пішов з листом але не знайшов такої панї і вернув назад Тимчасом добрий приятель обікрав єго до чиста, забрав всю постїль і щез без слїду. В листї не було нїчого лиш чистий блянкет мельдунковий.

— **Від сварки до ножа.** Два селяни з Андріївки коло Мушини, Павло Головач і Михайло Курудз вертаючи в пятницю дня 21 с. м. вечером з Мушини зачали на дорозї сварити ся. Курудз не могучи переконати свого противника, добув ножа і розпоров ним живіт Головачеви так, що єсть лиш мала надія удержати єго при житю. Курудза арештовала жандармерия і відставила до суду в Мушинї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 28 лютого. Вчера закінчили ся торжество в память поета Віктора Гюґа ґалевим представленєм в театрі, на котрім були всї представителї властий з президентом Любетом на чолї.

Вашинґтон 28 лютого. Кн. Генрик пруский прибув сюди вчера і взяв участь в торжестві посьвящения памятника Мек Кінлїя.

Льондон 28 лютого. Кіченер доносить з Преториї, що число Бурів, котрі продерли ся крізь анґлїйску лїнію бльокгавзів під Франкфортом, виносило 600 до 800 людий.

Мадрид 28 лютого. Ґубернатор Барцельони доносить, що страйк треба уважати покінченим, і в цїлім містї настав лад і супокій.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

Ледви що він сїв, як якийсь неокор[9]) дав єму знати, що прийшла якась заслонена знатна женщина. Тї, що несли єї носилку, були також дуже позаслонювані і она зажадала, щоби єї завести до місця слуханя[10]).

Слуга передав Пентаурови знак, котрим їй старший ерей великої Амонової сьвятинї по другім боцї Нїлю признав право зайти з яким рехію[11]) до внутрішних поміщень сьвятинї і там поговорити зі всїма ереями, а навіть і з найстаршим з помежи них.

Пентаур станув поза занавісою і дожидав незнакомої з якимсь таким неспокоєм, що аж сам собі дивував ся, а то тим більше, бо вже нераз був в подібнім положеню. Амені посилав до него навіть найзнатнїйших достойників, коли они приходили до Сеті'вого дому, щоби там давати собі сни поясняти.

Якась женщина високого росту увійшла до тихої душної камінної комнати, впала на колїна і молила ся довго та з цїлого серця перед образом Гатгори. Тай Пентаур, котрого нїхто не видїв, підняв руки в гору і молив ся щиро до того духа, що весь сьвіт наповняє і просив о силу та мудрість, щоби міг на найтруднїйше питанє дати добру відповідь.

Коли він спустив руки, женщина підняла голову до гори. Здавало ся, мов би їх молитви сполучили ся разом, щоби спільно нестись в гору до неба.

Тепер заслонена встала і відслонила ся. То була Бент-Анат.

Она в зворушеню своєї душі прийшла була помолити ся до богинї Гатгори, котра править битєм жіночого серця, і снує нитки, що сполучають мужа з жінкою.

„Висока володїтелько неба, многоіменна і красолиця — почала она молити ся на голос — золота Гатгоро, що знаєш біль і розкіш, теперішність і будучність, приступи до твоєї дитини, та поведи духа твого слуги, щоби він менї порадив. — Я донькою батька, котрий великий і благородний та праведний, як би якийсь із богів. Він радить менї — не хоче мене змушувати — щоби я віддала ся за чоловіка, котрого нїколи не зможу любити. А я иншого стрітила, простого родом, але великого духом і даровитого...

Пентаур слухав княгинї аж до сеї хвилї заперши й дух в собі.

Чи стояти єму ще й дальше укритим та підслухувати єї тайни, чи виступити і показатись їй? Єго гордість відозвала ся в нїм голосно: Тепер вимовить она твоє імя; то ти той вибраний, той найкрасший і найбільший.— Але другий голос, котрого він привик був слухати виховуючи з великим трудом себе самого, відозвав ся до него: Не дай нерозважнїй того сказати, чого би розважна встидала ся.

Він почервонів ся за пю, розсунув занавісу і станув перед Бент-Анатою.

Налякана подала ся княгиня взад і спитала:

— Чи ти Пентаур, чи якийсь із небесних?

— Я Пентаур — відповів він рішучо — чоловік зі всїма хибами свого роду, але з волею до доброго. Побудь тут і розкрий всю свою душу перед нашою богинею; цїле моє житє буду молити ся за тебе!

(Дальше буде).

[9]) Неокорами звав ся найнизший степень ереїв; до них належали також і слуги сьвятинї.

[10]) Були то окремі комнатки в сьвятини, де ереї принимали кождого, хто хотїв їм з чимсь звірити ся, або висказати свої жалї, свої гріхи та жадав від них якоїсь потїхи і розради. Був то рід сповіди, котрої еґипетскі ереї як здаесь правильно слухали.

[11]) Єгиптиянин, котрому вільно було входити до комнат в сьвятини і котрий був в більшім степени познакомлений з наукою ереїв.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сокова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).